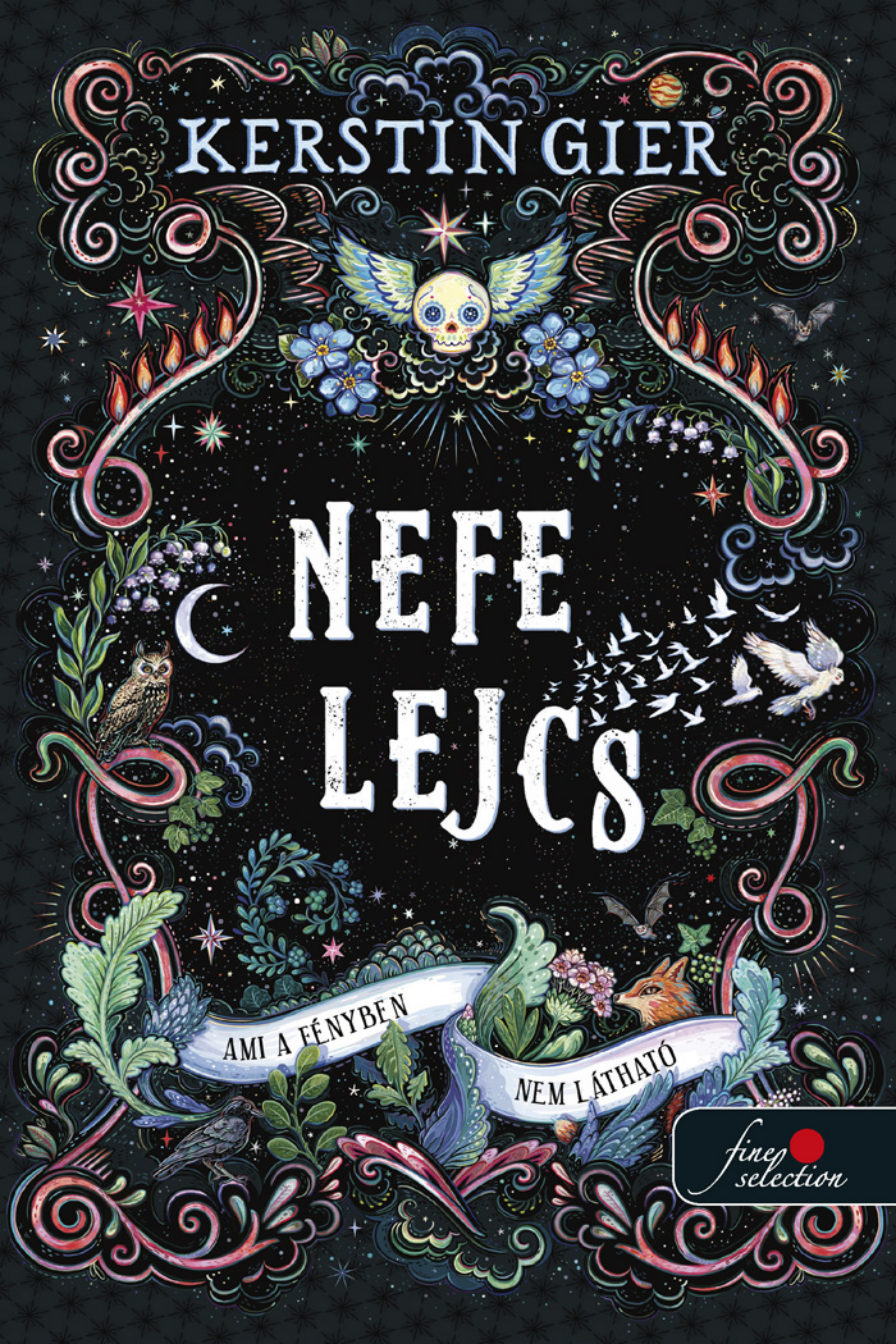

KERSTIN GIER

NEFE
LEJCS

AMI A FÉNYBEN

NEM LÁTHATÓ

fine selection

KERSTIN GIER

NEFE
LEJCS

AMI A FÉNYBEN

NEM LÁTHATÓ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Mindenkinek, akinek épp egy kis varázslatra van szüksége.

Quinn

– **E**GY GIN-TONIKOT KÉREK. Vagyis inkább kettőt!
És mindkettőt nekem. Nem terveztem, hogy ma este leiszom magam, főleg, mivel megígértem Lassénak, hogy végig itt maradok, és figyelek arra, hogy a túlzásba vitt sörpongozás után senki ne tegyen kárt a bútorokban, ne hányjon a szőnyegre, vagy – mint ahogy a legutóbbi buliban történt – ne aludjon el senki Lasse szüleinek az ágyában. De ember tervez, isten végez. Én például ma este szakítani akartam a barátnőmmel, Lillyvel, ehelyett egy olyan karkötőt viseltem, amin a „Cukorfalat” felirat állt, és sürgősen alkoholra volt szükségem.

– Már megbocsáss, de én előtted álltam. – A lányt, aki felháborodva bámult rám oldalról, abszolút nem vettem észre. Ahogy ránéztem, az arca égővörösre változott. – Ó, hát *te* vagy az, Quinn – motyogta.

Én is ismertem őt. A bigott, katolikus szomszédaink egyik lánya volt. A szörnyű Martinéké, vagy ahogy az apám szokta őket nevezni: a „bibliai sorscsapás”. Martinék összes nőnemű utóda ugyanúgy nézett ki: tömpe orr és szőke, csigás loknik. Én mindenesetre nem tudtam megkülönböztetni őket.

– Jaj, ne, *Luise* – mondtam, bár a nevet csak tippeltem. – Hát, rólad a legkevésbé sem feltételeztem volna, hogy partiarc vagy. – A bármixerhez fordulva hozzátettem: – Nyugodtan elkezdheti a gin-tonikjaimat. Ezt a trombitás anglyalt ugyanis egyáltalán nem hívta meg senki.

A bármixer vigyorgott, és Luise arca egy kicsivel még pirosabb lett. Hivatalosan Lasse ötven vendéget hívott meg a tizennyolcadik születésnapjára, nem hivatalosan viszont legalább kétszer annyian jöttek el, és az ital

maximum este tízig lesz elég. Lasse öröme a nagyszülei ezzel a mobil koktélbárral járultak hozzá a bulihoz, amit kora este – meglepetés gyanánt – szállítottak ide. A bármixerrel egyetemben.

– Először is nem Luise vagyok, hanem Matilda, másodszor pedig Julie és én nagyon is meg vagyunk hívva. Lasse személyesen hívott meg minket – mondta Luise. Illetve Matilda, mint megtudtam. A hangja kissé remegett, feltehetően a haragtól. – Egy Caipirinhát¹ kérek. Legyen szíves.

Megpróbált rámosolyogni a bármixerre, de meglehetősen mogorvára sikeredett. Nekem azonban kicsivel jobb lett a kedvem. Az én családomban a „szörnyű Martinék bosszantásából” évek óta sportot üzünk, amiben még az abszolút konfliktuskerülő anyám is részt vesz néha.

– Először megjelenisz itt hívatlanul, most meg az alkohol – csóváltam aggódva a fejem. – Hát ezzel a Jóistent ma nagyon elszomorítod, Luise.

– Matilda vagyok, te ostoba, arrogáns... – Összeszorította a száját. A bármixer elkezdte keverni az italokat, nekem azonban az volt a benyomásom, hogy érdeklődve figyel minket, miközben lime-darabkákat és jégkockát pakol a poharakba.

– Ó, ó, és... még káromkodsz is?

Valaki felhangosította a zenét, de a lány egyértelműen értette, amit mondtam, mert tipikus, a Martin családra jellemző pisze orrának cimpája kitágult a dühötől.

– Ostoba, arrogáns... micsoda? Félsz, hogy örök kárhozat lesz a büntetésed, ha tovább folytatod?

Iszonyú mérgesen nézett rám. A pillantása lesiklott az arcomról, és a csuklómon állapodott meg.

– Ostoba, arrogáns *cukorfalat*. – Félreérthetetlen kárörömmel a hangjában mondta.

Egy-null oda. Egy csapásra eszembe jutott, miért is jöttem ide.

– Valójában *Nyuszimuszi* vagyok – javítottam ki. Legalábbis ez állt azon a karkötőn, ami most Lilly csuklóján díszelgett. És ő állandóan így is szólított. Ez volt az egyik oka, amiért szakítani akartam vele ma este. Amit most már nem tudtam megtenni, legalábbis nem józanul, és nem úgy, hogy ne érezzem magam egy borzasztó nagy seggfejnek. Mert – meglepetés! – kiderült, hogy Cukorfalat és Nyuszimuszi épp ma vannak

¹ Brazília nemzeti koktélya.

együtt hetvenöt napja, ami nyilvánvalóan jó alkalom saját készítésű karkötőt ajándékozni és bizonygatni, hogy még soha, de soha az életben nem voltunk ennyire boldokok.

A bármixer élénk tolta az italainkat, én pedig bocsánatkérően rámosolyogtam, mielőtt úgy magamba döntöttem az első gin-tonikot, mintha csak egy pohár víz lett volna. Tényleg, Cukorfalat? Komolyan? Ha valóban így szólítottam őt valamikor, akkor abszolút megérdemlem ezt a karkötőt. Továbbá újabb hetvenöt napot Lillyvel. Büntetésből. Miért kellett a szüleimre hallgatnom? Miért nem szakítottam telefonon, röviden és fájdalommentesen? Akkor nem került volna sor arra, hogy átadja a karkötőt.

De én voltam annyira hülye, hogy elmondtam a szüleimnek, mit tervezek, mert Lilly az eltelt két és fél hónap alatt jobban a szívükhöz nőtt, mint bármelyik előző barátnőm. Az anyám alapvetően csodálatosnak tartja, ha egy lány eljön hozzánk, számára az összes barátnőm „varázslatos” és „bűbájos”, az apámhoz azonban inkább a gyomrán keresztül vezetett az út. Lilly szüleinek ugyanis két csemegeboltja volt a városban, és gyakran hozott magával valamit, amikor meglátogatott engem.

– Ez azt jelenti, hogy soha többé nem hoz ingyen carpaccio alla Cipriani² és vargányás rizottót? – kiáltotta döbbenten az apám, amikor felfogta, hogy mire készülök. – Viszlát fahéjas makaronok, citromsörbet pralinék? Ilyen csodálatos lányt soha többé nem fogsz találni, Quinn.

– Dehogynem fog, Albert! – nézett rá szigorúan az anyám. – És hát-ha az ő szüleinek majd fitnesztúdiójuk lesz, ahol lefogyaszthatod végre a sörhasadat. – Miközben az apám szégyenkezve lepillantott, anya felém fordult. Elnézően mosolygott. – Helyesen cselekszel, drágám. Kövesd, amit a szíved diktál. De telefonon szakítani, azt egyszerűen nem illik, az ilyesmit személyesen kell megtenni.

– Feltétlenül! – helyeselt az apám. – Különben örökre meg fognak utálni! És közben bátran a szemükbe kell nézni.

És most pontosan ezt kellett tennem, csakis azért, hogy ne okozzak csalódást a szüleimnek. Letettem az üres poharat. Talán okos dolog lenne, ha nemcsak engem, hanem Lillyt is fűtené a második próbálkozásomkor egy kis alkohol. Tehát az egyik kezemmel a második gin-tonikért nyúltam,

² Nyers marhabélszínből készült olasz előétel.

a másikba pedig a Caipirinhát vettem, amihez a Martin lány még hozza sem nyúlt, annyira lekötötte, hogy tágra nyílt szemmel bámuljon rám.

– Ezt inkább magammal viszem, Luise – mondtam, miközben ő felháborodva levegő után kapkodott. – Hiszen tudod, kiskorúak nem kaphatnak ilyen erős italt.

A válaszát meg sem várva törtem utat magamnak a tömegen át, vissza a nappaliba, a poharakat óvatosan a magasba tartva.

– *Matilda* a nevem, te beképzelt... Nyuszimuszi! – kiáltotta utánam. – És még te sem vagy tizennyolc!

– Akkor imádkozz értem, hogy ne jussak a pokolra! – nevettem hátra a vállam felett.

– Ha ugyan ehhez még nincs túl késő – mondta valaki ironikusan. Meglepetten megtorpantam. A legtöbb vendéget ismertem az iskolából vagy a parkouredzésekről, de azt a lányt, aki közvetlenül előttem állt, még soha nem láttam. Garantáltan emlékeztem volna rá. Rikító kékre festett, rövid haja volt, az orrcimpájában egy kis ezüstkarika fityegett, egy másik a szemöldökében, szűk, fekete farmert viselt, hozzá egy mélyen kivágott, fekete felsőt és ormótlan, fél lábszárig érő bakancsot.

A szemét jó adag fekete festékkal hangsúlyozta ki. Tulajdonképpen már csak egy fordítottkereszt-medál hiányzott a nyakából vagy egy 666 tetoválás, és akkor tökéletesen klisés lett volna. Mégis, vagy talán pontosan ezért, meglehetősen vonzó volt. Néhány évvel idősebbnek tippeltem magamnál, talán már a húszas évei elején járt, de lehet, hogy csak az erős smink és az öntudatos testtartása miatt. Amikor futó mosolyra húzta a száját, előbukkant az ínyfékpiercingje is, egy kéken csillogó kő. Aztán az arca újra elkomolyodott, a hanghordozása pedig ünnepélyessé vált.

– Jó, hogy megtalálalak, Quinn Jonathan Yuri Alexander von Arensburg.

– Oké – nyújtottam el a szót. Honnan tudja a teljes nevemet? Sose használtam. Anyám igencsak túlzásba esett a keresztnevék számával, ami mindig is kínos volt számomra, ezért nem is vertem nagy dobra. A „Quinn Jonathan Yuri Alexander von Arensburg” név ilyen lassan és ájtatosan kimondva már-már fenyegetőnek hangzott. Mint egy varázsigé kezdete.

– Beszélünk kell!

– Sajnálatos módon erre most nincs időm – magyaráztam. *Oda kell vinnem ugyanis ezeket az italokat a jövődöbéli exbarátnőmhöz, te pedig kissé hibbantnak látszol. Sajnos.* Másrészt viszont kíváncsi voltam. – Ismerjük egymást?

– A nevem Kim. – Ismét egy mosoly, aztán újra a komoly arckifejezés. – Amit most elmondok rólad, az elsőre feltehetőleg örülségnek fog hangzani. Mi is csak rövid ideje tudjuk, hogy létezel.

– Aha. – Sajnos nem csak kissé hibbant, hanem teljesen. Mégsem tudtam magam rászánni, hogy egyszerűen otthagyjam. Tényleg nagyon csinos volt.

A barna szempár sürgetően méregetett.

– Fontos dologról van szó. Mert ha mi megtaláltunk téged, akkor *ők* is meg fognak.

Kezdett túl nagy hülyeségnek tűnni ez az egész.

– És *ők* egy nemzetközi bűnszövetkezet gyilkosai, akik a titkos terveket akarják, amiket egy ügynök múlt héten észrevétlenül a hátizsákomba rejtett az utcán? Esetleg a Metis bolygó delegációjának követői, ahonnan származom, anélkül, hogy tudnék róla, és amit csak én menthetek meg, mert...

– Tíz perc múlva találkozunk a bejárat előtt! – vágott a szavamba a kék hajú lány közönyösen. – És a Metis nem bolygó, hanem a Jupiter egyik holdja. – Azzal sarkon fordult, és elment. Elképedve bámultam utána, ahogy eltűnt a bárpult mögötti folyosón.

– Micsoda dögös csaj! – bukkant fel mellettem Lasse, a legjobb barátom, és olyan lendülettel karolta át a vállamat, hogy kilötyögtettem egy kicsit a Caipirinhát. – Ki volt ez, haver?

– Ezt én akartam kérdezni tőled, tesó! Végül is ez a te bulid. Reménykedtem, hogy az egyik különc unokatesód, vagy ilyesmi. Kim a neve.

– Nem, a különc unokatesóm ott van hátul az ablaknál, és már fél órája egy rágót próbál kiszedni a hajából. Ezt a Kimet pedig még soha nem láttam, esküszöm. Valószínűleg valaki a parkouredzésről hozta magával.

– Azt akarja, hogy tíz perc múlva találkozzam vele a bejárat ajtó előtt, ahová az úrhajójával parkolt.

– Király! – Lasse lelkesen megrázott, úgyhogy még több alkohol lötyögött a padlóra. – Öregem, micsoda mázlid van a nőkkel! Igazából teljesen megértem. Én is odalennék érted, ha lány lennék, tök komolyan.

– Elvette az egyik italomat, és nagyot kortyolt belőle. – Nézd csak meg magad. Az ellentétek miatt van. Izmos test és cuki ázsiai babapofi, ébenfekete haj és vakítóan kék szemek... – Elhallgatott. – Ó, öregem, most már én is úgy beszélek, mint egy szerelmes lány. De tényleg, tesó, szeretlek!

– Mennyit ittál már, Lasse? – ráncoltam a homlokom. Józanul nem volt az az érzelmes típus. De oké, az ember csak egyszer lesz tizenennyolc. Nálam is kezdett beütni az exemre ivott gin-tonik. – Én is szeretlek, öregem. És a kék hajú nem akart felszedni, csak egyszerűen... furcsa volt.

– Ez nekem az ő esetében tökmindegy lenne. – Ivott még egy kortyot a Caipirinhából.

– Lasse, tudod te a teljes nevemet? – érdeklődtem. – Az összes keresztnevemmel együtt?

– Persze. Quinn Johann Mega Gengar³ Pozőr Gróf von Arensburg – nevetett Lasse. – Vagy valami hasonló. – Ekkor fedezte fel a karkötőmet. – *Cukorf...* Ó, a francba, ez meg micsoda? Lillytől van? Ezt viszont le kell vinned, mielőtt a kék hajúval találkozol, ez egyáltalán nem szexi.

– Nem jön le – mondtam elkeseredve. Lilly a bőrből készült zsinórt egy lenyűgöző, háromszoros dupla csomóval kötötte fel rám, ami nemcsak az elkövetkező hetvenöt napig bírja ki, hanem minimum hetvenöt évig.

– Kéne egy olló.

Igen, vagy az.

– Ha levágom, Lilly szörnyen megsértődik.

Vizont – ha szakítok vele, akkor úgyszólván szörnyen megsértődik, és legalább visszazerezném a méltóságomat. És még az is lehet, hogy Lilly annyira megbántódna, ha meglátna a karkötő nélkül, hogy fordulna a kocka, és ő szakítana velem. Akkor két legyet ütnek egy csapásra. Illetve vágnék ketté egy ollóval.

– Fent, a fürdőszobában, a mosdó alatti fiókos szekrényben. – Lasse kitálalta a gondolataimat. – Add ide a poharat. Itt várok rád. – Elvette tőlem a gin-tonikot is, és azonnal bele is kortyolt. – Ó, apám, azt hiszem, ez a legjobb buli, amit valaha tartottam. Csak arra kell vigyáznunk, hogy ezúttal senki ne borítson semmit apa akváriumába.

Mindenképp. Lasse tizenhatodik születésnapj bulija után egy vagyont költöttünk arra, hogy pótoljuk a halakat, mielőtt a szülei hazaérnek a

³ Egy pokémon.

nyaralásból. A türkiz-arany vitorláshalak, a kék pajzsos páncélosharcsák és a sziámi algaevők után kutatva a város összes állatkereskedését végig kellett járnunk, és ezt bizony nem szeretném még egyszer megismételni.

– Rögtön visszajövök – ígértem. Nem igazán sejtettem, hogy hosszú ideig ezek lesznek az utolsó szavaim, amiket Lasséhoz intézek.

* * *

Az első emeleten nyugalom volt, de a biztonság kedvéért benéztem Lasse szüleinek a hálósobájába. Az ágyat érintetlenül hagyták, a buli még fegyelmезetten, a földszinten zajlott. Lasse szülei, mint ahogy az utóbbi években mindig, elutaztak nyaralni, és azzal a feltétellel bízták Lasséra a házat, hogy amikor visszatérnek, ugyanolyan állapotban találják, mint ahogyan itt hagyták. Igaz, az én szüleimhez hasonlóan a parkettán lévő karcolásokat ők is kevésbé találták tragikusnak, mint a cigarettafüstöt, ami beitta magát a függönyökbe és a szőnyegekbe. A dohányzók ezért inkább kint fagyoskodtak a teraszon, de emiatt még senki nem panaszkodott.

A körömvágó olló, amit a fürdőszobában találtam, sajnos nem balkezes olló volt, és mivel Lilly a karkötőt a jobb csuklómra csomózta, eltartott egy darabig, míg sikerült átvágnom a bőrszíjat. Majdnem kidobtam a szemetesbe, de inkább a nadrágsebembe tettem, hátha Lilly vissza szeretné kapni a következő nyuszimuszija számára. Különösebben sietnem mindenesetre nem kellett, hogy ezt kiderítsem. A fürdőszobaablak előre-nézett, az utcára, és kíváncsi voltam, hogy ez a kék hajú Kim tényleg ott vár-e rám a bejárati ajtó előtt.

Még nem voltam biztos benne, hogy akarok-e engedelmeskedni a felszólításának, azonban szerettem volna tudni, hogy honnan van képben – a legjobb barátommal ellentétben – az összes keresztnevemről, és mit akar tőlem. *Csak nem régóta tudjuk, hogy létezel.* Mit jelentsen ez, kérem szépen?

Elővigyázatosságból lekapcsoltam a lámpát, mielőtt a lehető leghalkabban kinyitottam az ablakot, és előrehajoltam, hogy az előtető alá is belássak.

Ó, igen, ezek egyértelműen az ő hosszú lábai a fekete bakancsában. A hátát nyilván az ajtó mellett, a falnak támasztotta. Egyedül volt, a vendégek

folyamatos áramlása már elapadt. Az arcát innen nem tudtam kivenni, de az ujjaival türelmetlenül dobolt a falon. Úgy tűnt, tényleg rám vár.

Hát jó, akkor lemegyek, és beszélek vele. Lillyvel később is tudok foglalkozni.

Épp, amikor be akartam csukni az ablakot, és el akartam indulni lefelé, az előkert növényzetének árnyékából előlépett egy alak. Lassan ballagott a bejárat felé a kikövezett úton. Kíváncsian előrébb hajoltam. Egy alacsony férfi volt, kabátot és kalapot viselt, a korát a gyér fényben nem tudtam megbecsülni. De mivel ilyen kalapot eddig csak drótszőrű tacsókát sé táltató nagypapákon láttam, feltételeztem, hogy idősebb lehet. Nyilvánvalóan nem a bulira érkezett, hanem inkább Kim miatt volt itt, aki most hirtelen ellökte magát a faltól.

– Maga ott! – kiáltotta ijedten.

A férfi megállt.

– Tényleg azt hitted, hogy nem vettünk észre? A mi terepünkön?! Hogy merészelted! – Furcsán pattogó hangja volt, és nem volt szükséges látnom a kék hajú reakcióját ahhoz, hogy rájöjjek, *nem* egy ártalmatlan, tacsós öregúrrol van szó.

A lány tett pár lépést oldalra, úgyhogy most már láttam az egész testét. Feszülten tartotta magát.

A férfinak – úgy tűnt – tetszik a reakciója.

– Egy kicsit elkéstél, gyermekem – nevetett halkán. – Senki nem menekülhet el előlünk ilyen könnyen.

Kim körülnézett, mintha menekülő útvonalat keresne. Vagy valakit, aki segíthetne.

Drog. Ez volt az első magyarázat, ami az eszembe ötlött. A kék hajú lány egy díler, aki a konkurencia területén árult.

A férfi közelebb araszolt.

– Most elmondasz mindent. Hogy ki tartozik még ide, és hogy csináltad ezt. Ki áll emögött, és...

– Inkább a halál – felelte halkán Kim.

A férfi most már rendesen nevetett, pontosan olyan ércesen és félelmetesen, mint ahogyan beszélt.

– Ezt a kívánságot mindig szívesen teljesítjük. Annál kisebb vétségért is, mint a tiéd. Csak előtte egy kicsit még beszélgetnünk kell. Habár

semmi nem szól az ellen, hogy közben nekilássunk ennek a halál dolognak.

A lány oldalra szökkent, mintha tesztelné a férfi reakcióidejét. A fickó csettintett az ujjával. Egy morgás hallatszott, nem tudtam pontosan meghatározni, de égnek állt tőle a hajam. Lehet, hogy a bácsi *mordult fel*? A hátborzongató hangtól mindenesetre Kim is megtorpant, mintha lefagyott volna.

– Nem bánthat – nyögött fel. – Az túl nagy feltűnést keltene. És... vannak feljegyzéseim, amik a halálom esetén nyilvánosságra kerülnek, videóok...

A fickót mindez nem hatotta meg.

– Á, csakugyan? – nyúlt be a kabátja zsebébe.

Gondolkodás nélkül lendültem fel az ablakpárkányra, onnan leugrottam az előtetőre, és egy másodperccel később egy tökéletes, négyponthoz hasonló landolással a kék hajú és a férfi közé érkeztem a kövezetre. Úgy, mint ahogy a parkouredzéseken már százszor gyakoroltuk. Csak amikor felgyenesedtem, akkor fogtam fel, hogy mit tettem. Azt is mondhatnánk, hogy pontosan annyira elképedtem, mint ők ketten. Hitetlenkedve bámultak rám. De töprengésre most nem volt idő.

– Gyere, tűnjünk el! – ragadtam meg a kék hajú karját, és magammal rántottam. Mivel a bejárati ajtó zárva volt, és a férfi elállta az utcára vezető utat, csak a sűrű sövényen keresztül menekülhettünk, ami az előkertet választotta el a kert többi részétől. Lasse és én kis korunk óta barátok voltunk, ezért pontosan olyan jól kiismertem itt magam, mint otthon, és tudtam, hogy a bokrok között hol van az a hely, ahol át tudjuk préselni magunkat. Először Kimet löktem át a résen, aztán anélkül követtem, hogy egy pillantást is vettem volna a férfira, aki remélhetőleg még nem heverte ki meglepetésszerű felbukkanásomat. Ha a ház fala mentén hátrajutunk a teraszhoz, akkor odabent biztonságba kerülhetünk.

– Ez meg miféle alak? – ziháltam, miközben a sötétben ahhoz a fénysávhoz rohantunk, ami a télikertből vetült a földre.

– Hogy lehet valaki ennyire ostoba? – kérdezte Kim ezzel egy időben.

Igen, valószínűleg nem volt különösebben okos ötlet, spontán jött, és híján volt minden tervnek, amikor kiugrottam az ablakon, ezzel én

magam is tisztában voltam. Talán egyszerűen csak le kellett volna hajítanom valami nehéz tárgyat a kalapos férkira. Például a fürdőszobamérleget. Vagy minél mélyebb hangon azt kiáltani, hogy: „Rendőrség! Lassan emelje fel a kezét, és forduljon arccal a fal felé!” Mindennek ellenére. Kedves volt tőlem. És nagyon menő. Hálátlan kutya!

– Szívesen – mondtam.

– Nem érted. Semmiképp nem kaphatnak el téged.

– Engem? – kérdeztem vissza. Vicces ez a lány. Végére is eddig senki nem fenyegetett azzal, hogy megöl *engem*. – Mi történik itt? Kérlek mondd, hogy ez valami fura cosplay.

Kim nem válaszolt, de lehet, hogy csak a három alak miatt, akik tízenöt méterre tőlünk bukkantak fel a ház hátsó sarkánál. Sajnos nem smároló bulizók voltak, akik a teraszról jöttek, hanem egy férkira és egy nőre hasonlító sziluett, és még valamié, ami egy óriási kutyának nézett ki.

– A francba! – suttogetta Kim.

Igen, a francba.

A női alak ártalmatlannak tűnt, a férfi azonban már az árnyéka alapján is egyértelműen fiatalabbnak és izmosabbnak látszott, mint a kalapos ember, de az igazi problémát a kutya jelentette – a férfinak majdnem a csípőjéig ért. Zihálás hallatszott, a kutya felénk vetette magát, nyilvánvalóan csak egy póráz fékezte meg.

Mögöttünk a kalapos férfi épp a sövényen küzdötte át magát, legalábbis a zajok erre utaltak. Csapdába kerültünk.

A kert a ház oldalában csak néhány méter széles volt, egy két méter magas fal választotta el a szomszédoktól, Lasse nagylelkű nagyszüleitől. Néhány ribizlibokron, komposztálókön és egy tűzifarakáson kívül még itt volt a szerszámokkamra is. A zenét és a buli hangzavarát csak tompán lehetett hallani. Esély sem volt rá, hogy segítséget hívjunk.

Csak egy kiút maradt.

– Erre – suttogettam, megragadtam a kék hajú kezét, átküzdöttem magam a bokrok közt, és odarohantam a szerszámokkamrához. – Át tudsz ugrani a falon?

Annak a valószínűsége, hogy ő is parkouredzésekre jár, és a két métert lazán át tudja ugrani, nem volt túlzottan nagy, de egy kicsit megkönnyítette volna a dolgunkat.

– Nem, nem tudok! Nélkülem kell lelépned, hallod? Téged nem kaphatnak el.

Mit akar folyamatosan velem? Mindegy, ezt később is kideríthetem. Egyelőre úgy tűnt, az üldözőink még próbálnak tájékozódni, mindenestre nem lehetett lépteiket hallani, csak a kalapos férfi hangját, aki valahol a bokrok túloldalán parancsokat osztogatott.

– Van vele még egy suhanc is. Hozzátok ide mindkettőt! – károgta. – De a lányra élve van szükségem! Engedd el a szirint!⁴

Ó, a fenébe! A szirin lehetett az óriási kutya. És ha csak a lányt akarják élve, az valószínűleg azt jelenti, hogy a suhancot, vagyis engem, az állat szétmarnagolhat.

Most gyorsnak kell lennünk. Amikor Lasse még kicsi volt, a nagyszülei itt, a kamra mellett egy macskaajtó-féleséget építettek be a falba, hogy Lasse bármikor át tudjon menni hozzájuk. Régebben gyakran átmásztunk ott, és nagyon reméltem, hogy az ajtó még megvan. Miközben Kim ismét rám förmedt, hogy ne törődjek vele, hanem tűnjek el, letérdeltem. Megtaláltam a fogantyút, és felhúztam a csapóajtót.

– Először te!

Az ajtó elég kicsi volt, de szerencsére a lány vékony és mozgékony. Hála érte, hogy nem vesztegette az időt vitatkozásra, hogy ki menjen előnek, hanem hasra vágta magát, és átkúszott.

– El kell válnunk, Quinn! – súgta közben sürgetően. – Rohanj, és csak akkor állj meg, ha biztonságban vagy. Teljesen mindegy, mi történik, és teljesen mindegy, mit hallasz, ne gyere vissza, hogy megments engem. Ígérd meg ezt nekem!

– Rendben. – Elég egyértelmű volt, hogy fontos a számára, hogy ne mentsem meg.

– Venatores, capite!⁵ – kiáltotta az érces hang, és én hagytam visszacsapódni az ajtót. Talpra ugrottam. Többen volnának? Venatores és Capite is az üldözők közé tartozhat? Rövid nyüsztés hallatszott, mire félelmemben, hogy az óriási kutya beleharaphat a lábamba, rövid nekifutással lendültem fel a falra, hogy onnan Lasse nagyszüleinek kertjébe ugorjak. Még épp idejében. Mikor földet értem, a kutya hangosan morogva pont akkor tört

⁴ Orosz mitológiai lény, gyönyörű női feje és madárteste van.

⁵ Vadászok, fogjátok meg! (latin)

át a ribizlibokrok között, és nekiugrott a falnak. Bármilyen hatalmasnak is nézett ki, ezt az akadályt nyilvánvalóan nem sikerült bevennie. Nekem azonban kifizetődtek a Lasséval hónapokon keresztül folytatott edzések. Ha nem fedezik fel a gyerekátjárót, akkor a fal egy darabig feltartja őket.

A kék hajú lánynak nyoma sem volt. Vajon az utca felé rohant, vagy a szomszédos kertek felé? Fogalmam sem volt.

És elméletben lehet, hogy ravasz dolog, ha kettéválunk, és az üldözőinket különböző irányokba csalogatjuk, mégiscsak tudni akartam, mi az ördög folyik itt.

Találomra balra kanyarodtam, és elrohantam a kerti tó mellett az alacsony kerítésig, ami a hátsó szomszédtól választotta el a kertet. Lasse nagyszüleinek a háza ki volt világítva, ők ketten azonban az operába mentek, ezt mesélték legalábbis, amikor kiszállították a meglepetés-koktéltbárt. A lámpák csak azért égtek, hogy az esetleges betörőket elriasszák. Nekem viszont segített, hogy a sötétben félig-meddig tájékozódni tudjak. A kék hajú lánynak még mindig nem volt semmi nyoma. Reméltem, hogy valahogyan feltalálta magát. És hogy volt nála telefon, amiről tudott segítséget hívni. Az én telefonom, mint rendesen, a dzsekim zsebében volt, a dzseki pedig Lassénál, az ágyon. A nadrágom zsebében csak a mobil koktéltbár szállítólevele lapult, amit Lassétól kaptam. Nagy segítségemre lesz.

Amikor egy fenyő mellett a kerítésen át a következő kertbe jutottam, zajt hallottam. Olyan volt, mint egy madár szárnycsapkodása. Egy óriási madaré, hogy egészen pontos legyek. Ösztönösen lelapultam, olyan erős volt az érzés, hogy bármelyik pillanatban eltalálhat egy gigantikus szárny. Amikor felnéztem, nem volt ott semmi.

Valószínű csak egy bagoly riadt fel az egyik közeli fán. Megpihenni azonban nem volt időm, mert ugyanebben a pillanatban hangos vonyítást hallottam a hátam mögül, ami egyértelműen nem illett a családi ház az idillbe. Inkább egy közepesen rossz horrorsorozatba. A kutyaszörny valahogy ájtutott a falon, és a sarkamban lohol!

Még az is átfutott a fejemben, hogy ez az egész nem valódi. Egy kék hajú lány, egy tacsós-kalapos nagypapa, egy óriási kutya és egy láthatatlan madár üldöz? Mi volt abban a gin-tonikban? Valószínűleg azonnal megszűnne minden, ha a fejemet egy percre hideg víz alá tartanám.

De ekkor a vonyítás ordítássá változott, és annyira ijesztően hangzott, hogy nem maradt más választásom, mint továbbbrohanni. Később még mindig nevezhetek saját magamon.

Fejest ugrottam egy mozgásérzékelős lámpák által fényesen megvilágított pázsitra, és a vadászkerítésen át a következő kertbe pattantam. Ott hirtelen irányt változtattam, felmásztam egy növényfuttató rácson a garázs tetejére, hogy elől, a kocsibejárón át a párhuzamos utcába jussak. Átfutottam a túloldalra, ahonnan a következő kocsibejáróra, a következő sövényre és a következő kertbe ugrottam. „Csak akkor állj meg, ha biztonságban vagy” – mondta Kim. Jó tipp. Csak pontosan hol is lenne biztonságos? Ez itt egy lakónegyed, ahol ebben az időszakban egyáltalán nem történik semmi, legfeljebb a pizzafutárral lehet találkozni, vagy egy magányos kocogóval. Valahova becsengetni ilyenkor értelmetlen, legrosszabb esetben senki nem nyit ajtót, vagy becsapja az orrom előtt, miközben az óriási kutya a karmait a tarkómba mélyeszti. Jobb, ha továbbfutok, és megfelelő távolságot tartok köztem és a fenevad között. A gyorsaságom és az a tény, hogy egyre messzebbre jutottam a kerteken keresztül, önbizalmat adott. A parkour sötétben, ismeretlen, nem biztosított terepen esztelenség volt, és veszélyes, de a lábam mintha magától találta volna meg a helyes ugrópozíciókat, a testem pedig tökéletesen megfeszült, miközben egyik garázstetőről a másikra repültem. Minél messzebbre jutottam, annál élénkebbnek éreztem magam. Lehetetlen, hogy bárki is tartani tudná a tempómat, főleg nem egy kalapos bácsika. És egyetlen kutya sincs a világon, ami át tudna ugrani egy garázs felett.

Néhány ugrással felmásztam egy tölgyfára. Vagyis egy valamilyen fára, aminek a koronája a következő kerítés fölé magasodott. Egy pillanatig belehallgattam a sötétbe, és vad diadalérzés kerített a hatalmába. Se léptek, se parancs, se hátborzongató üvöltés. Leráztam őket!

Itt volt az ideje, hogy kifújjam magam. Bármi is történt, tiszta őrületség volt, és valószerűtlen, mint egy álombéli vagy filmjelenet. Csak ott hangzanak el olyan mondatok, mint: „Élve van szükség rá”, és „Téged nem kaphatnak el!” És csak a filmekben vannak olyan zajok, mint ez a szárny-suhogás, ami most újra hallatszott. Közvetlenül felettem. És éles, magas hangú rikoltás követte, ami úgy tűnt, nem embertől és nem is állattól

származik. Olyan volt, mint a sikoly és a morgás keveréke. Ennyit arról, hogy leráztam őket.

Oldalra lendültem, és lefelé kezdtem mászni, amíg le nem tudtam ugrani a fűre. Ismét egy kertben értem földet. Már nem tudtam, melyik utcában járok, de mivel a forgalom megnőtt, valahol a körút közelében lehettem már. Ott voltak nyitva lévő éttermek, járt a villamos, és ott volt a színház is. És járókelők.

Itt azonban úgy tűnt, már mindenki alszik. Még akkor sem moccan senki a házban, amikor a mozgásérzékelős lámpa felkapcsolt. Ismét felhangzott a sikoly, továbbbúzott előrefelé, egy garázs irányába, ahol azt reméltem, nyitva van egy hátsó ajtó.

De odáig egyáltalán nem jutottam el, hogy kipróbáljam. Mert mielőtt az ajtóhoz értem, észrevettem, hogy a bokrok közül egy világító, sárga szempár bámul rám.

Nem! Ez lehetetlen! És mégis – amikor kilépett a fénybe, már tudtam, hogy az óriási kutya valójában egy farkas, fekete, bozontos, és fenyegetően vicsorgott. Várt rám.

Elővillanó fogai szörnyen nagyok voltak. Egy másodpercre teljesen lemerevedtem, de utána a testem magától reagált. Felugrottam az ingatag farakásra a garázs mellett, és onnan egy kétségbeesett ugrással a tetőre. Néhány fahasáb a földre zuhant, amikor ellöktem magam. A házban még mindig semmi mozgás nem volt. Ha a lakók most kinéznének az ablakon, egy óriási farkast látnának, ami a fűvön vágat, és morogva ugrik fel a garázs falára. De sajnálatos módon nem néztek ki az ablakon. Senki nem sietett a segítségemre.

Egy ugrással a szomszédos garázs tetejére menekültem, onnan egy hosszú előtetőre, lefelé egy szeméttároló kerítésére, és újra fel a következő garázstetőre. Távolabb felismertem a körút sarkán álló fodrászszalon pink neonfeliratát. Mint egy megszállott, úgy rohantam a „Hajcihő” felé. A tervem az volt, hogy Güngör dönerbüféjébe menekülök, ami közvetlenül a fodrászat melletti üzlet, onnan pedig kihívom a rendőrséget. Vagy az állatkertet. Vagy a szüleimet. „Apa, értem tudsz jönni? Fel akar falni egy farkas és egy óriási madár!”

Az elhaladó autók motorzúgásában a szárnycsapásokat csak akkor hallottam meg, amikor már közvetlenül felettem jártak. Ijedtemben rosszul

ugrottam, és ahelyett, hogy a következő tetőre érkeztem volna, idő előtt elfogyott a lendületem. Az ereszcsonakra, amiben megkapaszkodtam, azonnal kiszakadt a rögzítéséből, és csörömpölve a kövezeten landolt. Velem együtt. Fájdalom hasított a lábamba, de nem törődtem vele. Amilyen gyorsan csak tudtam, a kereszteződéshez futottam. A szembejövő autók lámpái elvakítottak, a farkast ezért csak akkor láttam meg, amikor oldalról belém csapódott. Az úttestre zuhantam. Az utolsó dolog, amit hallottam, ahogy az autófék versenyt csikorog a szárnyas lény hangjával. És az utolsó, amire gondoltam, hogy most remélhetőleg mindenki rájött az utcában, hogy a hangok nem a tévéjükből jönnek. De nekem már túl késő volt.

Matilda

EDDIG A DECEMBER ÖTÖDIKE ÚGY ÉLT AZ EMLÉKEIMBEN, mint „az a nap, amikor lelepleztem a hazugságot a Mikulásról”. A családom persze úgy emlékezett rá, mint „az a nap, amikor Matilda megtépte Ansgar bácsi szakállát, rátaposott a püspöksüvegre, és mindenkinek elrontotta a Mikulás előestéjét”. De mostantól az a nap lesz, amikor Quinn von Arensburg szerencsétlenül járt.

És ez csak fél órával azután történt, hogy a pokolba kívántam őt Lasse Novak születésnapj buliján. Első pillantásra talán lehetett volna sejtene valamilyen összefüggést, de már százszor a pokolba kívántam Quinnt, anélkül, hogy utána bármi is történt volna, és ugyan alapvetően fogékony vagyok a bűntudat bármilyen fajtájára – sőt, Julie mindig azt állítja, hogy a „bűntudat” a második keresztnemem –, ezúttal egy másodpercig sem képztem azt, hogy bármi közöm lenne az esethez.

A hír, hogy Quinn egy száguldó autó elé vetette magát, véget vetett Lasse bulijának. A rendőrség is megérkezett a házba, és az utolsó dolog, amit Julie és én láttunk, mielőtt a többi, teljes sokkhatás alatt álló vendéggel együtt távoztunk, az Lasse volt. Magába roskadva és összezavarodva ült a kanapén, és próbált válaszolni a kérdésekre, miközben Lilly Goldhammer könnyek áztatta arccal egy tehetetlennek tűnő rendőrnő karjaiban csüngött.

Valamilyen indíttatásból ebben a pillanatban azt kívántam, bárcsak cserélhetnék Lillyvel, hogy én is gátlások nélkül zokoghassak.

Ez természetesen teljes képtelenség volt. Hivatalosan ugyanis gyűlöltem Quinn von Arensburgot. Körülbelül hatéves korom óta, amikor „osztoba hörcsögpofának” nevezett, és belökött a csalánbokrok közé.

A von Arensburg és a Martin család, mióta csak az eszemet tudom, ellenségeskedik, habár az olyan fogalmakat, mint az „ellenségeskedés” vagy a „gyűlölet”, a családuk alapvetően utasítja el. Von Arensburgék legfeljebb a felebaráti szeretetünket teszik kissé próbára. Ami alapvetően ugyanaz.

Julie volt az egyetlen, aki tudta, hogy Quinn iránt olyan titkos vonzalmat érzek, ami messze túlmutat a felebaráti szereteten. Bár az érzés nem volt kölcsönös. Az „ostoba hörcsögpofa” volt a legkedvesebb dolog, amit Quinn az évek során mondott nekem. A legrosszabb pedig a „beszélő savanyú káposzta” és a „zacsókófa”.

Oké, elismerem: Quinn feltehetőleg soha nem tudta, kivel beszél éppen. Sokszor összekevert az unokatestvéreimmel, Luisével és Mariechen-nel vagy a nővéremmel, Teresával. De ez nem javított a helyzeten, csak még igazságtalanabbá tette. Az bántott a legjobban, hogy Luisével tévesztett össze. Mármint ha Luisét be akarja valaki lökni a csalánosba, azt teljesen meg tudom érteni, mostanáig szinte egyetlen nap sem telt el, hogy én ne akartam volna megtenni.

Bosszantó módon azonban Luise és én a megtévesztésig hasonlítottunk egymásra, és nem Quinn volt az egyetlen, aki nem tudott megkülönböztetni minket. Egész pontosan *mindannyian* eléggé hasonlóan néztünk ki: Luise, Mariechen, Teresa és én. Még Luise ikertestvére, Leopold is. Ez amiatt van, hogy az anyukám és Luise anyja – Bernadette néni – testvérek, és apa meg Luiséék apja szintén. Mindannyiunknak szőke, fürtös hajunk, pisze orrunk van, és feltűnő gödröcskék virítanak az arcunkon, ami talán aranyosnak hangzik, de csak akkor aranyos, ha az ember kevesebb mint nyolcéves.

Vagy ha esetleg egy trombitás angyal.

Felhorkantam, ha eszembe jutott a bárban lezajlott beszélgetésünk. Quinn tényleg felidegesített, most azonban legalább annak örültem, hogy válaszul nem jutott eszembe semmilyen eredeti szitokszó. Lehetőséges, hogy az lett volna az utolsó dolog, amit valaha mondtam neki...

– Túl fogja élni. Már ha egyáltalán ő volt az. – Julie bátorítóan pillantott rám oldalról a hazafelé vezető úton, és megszorította a kezem. Természetesen észrevette, ahogy a könnyeimet nyeldekeltém. – Ettől eltekintve nem te vagy az egyetlen, akit ez mélyen érint. Engem is egészen

felkavart. Lasse fura unokahúga még bögött is, pedig ő abszolút nem is ismerte Quintt.

– Azt hiszem, ő azért bögött, mert rágó ragadt a hajába – mondtam. – Megkérdezte tőlem, hogy van-e nálam zsebkes, és hogy tudnék-e vele frufrut vágni neki.

Valahol, néhány utcával távolabb megszólalt egy sziréna. Megtorpan-
tam.

– Biztos, hogy nem nagy ügy az egész – húzott tovább Julie. – Én nem tudom elképzelni sem, hogy Quinn megsérülhet. Hiszen a srác nemrég leszaltózott a tornacsarnok tetejéről.

Erre nagyon is jól emlékeztem, mert alig két méterre ért földet tőlem, kecsesen, mint egy macska. Nevetve egyenesedett fel, elfűjt egy ragyogó, fekete hajtincset az arcáról, és világító, kék szemével elnézett mellettem a barátaira, akik üvöltöttek és tapsoltak.

– Én viszont el tudom képzelni – dünnyögtem. – Sajnos mindig min-
dent el tudok képzelni.

– Főleg a negatív dolgokat. Te egy rendkívül fantáziadús pesszimista vagy. – Julie felhorkant. – De most egyszerűen muszáj pozitívan gondol-
kodnunk. Biztos vagyok benne, hogy Quinn hétfőn újra ott lesz az isko-
lában, és akkor te tovább bálványozhatod, ő pedig átnézhet rajtad. Mint
mindig.

– Ha nem téveszt össze éppen Luisével. – Megpróbáltam mosolyogni.
– Ma este a tőled kapott pólót kellett volna felvennem.

A tizenötödik születésnapomra ugyanis Julie egy olyan pólót ajándé-
kozott nekem, amin a „NEM vagyok Luise” felirat állt. Sajnos csak pizsa-
mafelsőként hordhattam, pontosan úgy, ahogy a „Kétféle ember létezik.
Én mindkettőt utálom” feliratú pólót is. Anya ráadásul másfél éve meg-
próbálta a forró vasalóval tönkretenni, mint ahogy az összes olyan ruha-
darabomat, ami szálka volt a szemében. Míg az embergyűlölő pólón már
csak annyi állt, hogy „ét és m tálom”, Luise pólóján csodával határos mó-
don sértetlen maradt a felirat. Talán ez is egy jel volt.

– Mondok neked valamit. Ha Quinn hétfőn jön iskolába, akkor eb-
ben a pólóban megyek jövő vasárnap a templomba – magyaráztam ünne-
pélyesen. – Pulóver nélkül.

Julie nevetett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A szüleid ördögűzőt fognak hívni, ha ezt megteszed, de én nem tartalak vissza. Már évek óta erről ábrándozom.

Ebben a pillanatban mindkettőnk mobilja rezegni kezdett. Egyszerre nyúltunk bele a kabátzsebünkbe.

– Ó, a francba – motyogta Julie.

Az első pletykák máris keringeni kezdtek. És ezek szerint Quinn vagy halott, vagy súlyosan megsérült, vagy könnyen megsérült, vagy egyáltalán nem is szenvedett balesetet.

Az út hátralévő részében összezavarodva meredtünk a telefonunk kijelzőjére, és próbáltuk kitalálni, melyik üzenet állhat a legközelebb a valósághoz, és melyik az, amelyik csak a fantázia műve, vagy vágyálmokon alapszik. Quinn halálát támasztotta alá, hogy valaki az évfolyamáról megtalálta annak a büfétulajdonosnak a posztját, akinek az üzlete előtt a baleset történt. A fickó egy homályos fotót tett ki a baleset helyszínéről, és hozzá a következő szöveget: „Remélem, a mennyországban ugyanolyan jó dönert készítenek ennek a fiúnak, aki nagy rajongója volt az Iskender-tálunknak.” És valaki, aki állítólag ismert valakit, aki ismert egy mentőtisztet, azt írta, hogy egy csomó agyvelő, valamint egy füldarab is ott maradt az aszfalton.

De ha Quinn halott, akkor miért szirénázva és villogva ment el a mentőautó, amit Smilla Bertram bátyja a saját szemével látott? És hogy illik ez ahhoz az állításhoz, hogy Quinn annyira részeg volt, hogy a kórházban ki kellett mosni a gyomrát?

És akkor még ott volt a barátnőnk, Aurora, aki meg mert volna esküdni rá, hogy épp az imént látta Quinnt a moziban, teljesen épen és egészségesen. Ugyan csak hátulról láttam, de egész biztosan ő volt az! – írta.

Sajnos még Julie sem hitte el Aurora verzióját, mert ő októberben Justin Biebert is látta a boltban, amint vécépapírt és egy csomag lenmagot vásárolt. Tehát az igazság valahol a megsérült és a halott között lehetett. És annak a pletykának volt némi valóságalapja, hogy Quinn részeg lehetett. A gin-tonikját egy húzásra döntötte magába, és amikor utána megitta a másikat, sőt az én Caipirinhámat is, akkor minden volt, csak nem józan, és a reakcióideje biztos, hogy lelassult. Talán nem történt volna vele semmi, ha jobban küzdöttem volna az italomért...